

5195 ¹⁵/₅ 46: 1. Beh. af F. t. L. om visse søfarendes Ret til Afregning med Statskassen m. m. 5196

[Christmas Møller.]

Jeg kan i og for sig godt forstaa, at den højtærede Minister er meget tilbage herfor og nøjes med at klare sig med § 10 — saaledes skal man vel forstaa § 10. Men jeg er ikke helt sikker paa — og dér er jeg enig med det ærede Medlem Hr. Poul Hansen —, at vi vil kunne blive staaende ved dette, og jeg tror derfor, det vil være rimeligt at se lidt nærmere paa hele dette Forhold i Udvalget. Jeg havde, tror jeg jeg har Lov til at sige, ved Siden af Gesandten og Generalkonsulen et temmelig nøje Kendskab til de danske Fiskeres Forhold i England, ja, paa visse Omraader bedre, idet Det danske Raad var meget detailleret underrettet derom. Og her tænker jeg ikke saa meget paa de danske Fiskere, der var i England den 9. April, som paa den Række af Fiskere, der kom derover i Besættelsestiden af forskellige Grunde. Og det er fuldstændig rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Poul Hansen har sagt, at for en Række Fiskere vil man kunne nævne ganske tilsvarende Forhold, bl. a. ogsaa, at den Behandling, de fik, af mange forskellige Grunde, som jeg ikke her skal kritisere eller komme ind paa, ikke var alt for god og bevirkede, at de paagældende fik ikke ubetydelige Vanskeligheder. For andre Fiskere gælder det utvivlsomt, at man har Lov til at sige, at det i højere Grad var Udsigten til den store Fortjeneste, som de troede laa i England — og om hvilken der vist gik meget store og overdrevne Rygter herhjemme —, der bevirkede, at de tog derover. Men jeg vil gerne understrege, at der her er et Punkt, som vi maa tale om i Udvalget, og hvor vi maa søge at finde en Vej frem.

Jeg er enig i Lovforslagets Afsnit II angaaende Erstatning for mistede Ejendele, for Tort og Lidelse o. s. v., og jeg er ogsaa enig i, at det vil være rimeligt at gøre Danske Søfarendes Mindefond af 1945 større, men dette betragter jeg som Enkeltheder, der hører hjemme under Behandlingen i Udvalget.

Jeg har vist Lov til i Forbindelse med dette Lovforslag at sige — baade naar man ser paa Afregningen, og naar man ser paa Afsnit II —, at det er Udtryk for, at dansk Erhverv meget vel kan være den Stilling bekendt, som det giver dem, der er ansat i det. Hvis det virkelig var saaledes, at vore

Forhold var ringere end f. Eks. de engelske, saa havde der jo ikke været Grund til en saadan Afregning.

Jeg kan altsaa paa min Gruppens Vegne anbefale Lovforslaget med Forbedringer og vil gerne sige til den højtærede Handelsminister — og han kan ogsaa hilse Finansministeren og sige det —, at jeg mener, at man ved en Lov som denne meget godt kan tage en noget større Udgift, selv om man er ængstelig for Landets Finanser og ængstelig for hele den økonomiske Udvikling.

Dette er en Eengangsudgift, og Handelsministeren maa være enig i, at denne Udgift, hvad enten den nu bliver en 20 Mill. Kr. eller noget mere, i Virkeligheden bør lægges til det Beløb, som den tyske Besættelse har foraarsaget, idet det er i Kraft af Besættelsen, at den danske Stat har faaet denne øgede Udgift. Det er ikke saadan, at vi forhøjer den aarlige Udgift, det er en Eengangsudgift som adskillige andre. Vi mener, uanset hvor store Betænkeligheder der kan knytte sig til hele den Udvikling, som økonomisk finder Sted paa saa mange Omraader herhjemme, at den fuldkommen afgørende Betydning for Danmarks Bedømmelse i Udlandet i de første Krigsaar og gennem hele Krigen, som den danske søfarende Stands Gerning havde, og den enorme Indsats, som de søfarende gjorde, ogsaa bør honoreres af den danske Rigsdag og Regering paa en saadan Maade, at vi virkelig kan sige, at de Løfter, som jo paa saa mange Omraader blev givet under Krigen om at yde Ret og Retfærdighed, ogsaa sker Fyldest.

Ud fra denne Betragtning anbefaler jeg Forslaget til videre Behandling.

Svend Nielsen: Det Forslag, som er til Behandling, har meget længe været ventet med Utaalmodighed af Søfolk, fordi det Spørgsmaal, som Lovforslaget tager Stilling til og forsøger at løse, var aktuelt umiddelbart efter Besættelsens Ophør. Dengang var alle Parter klar over, at hele dette Laaneproblem maatte man finde en Ordning paa ad den ene eller den anden Vej. Allerede paa daværende Tidspunkt blev der ogsaa optaget Forhandlinger med den daværende Regering og Organisationerne, og Søfolkene fik i Sommeren 1945 Opfattelsen af, at Sagen var ført saa langt frem, at en Løsning kunde forventes sidst paa Sommeren. Sagen